

Străini

Valery Becart

Între noi, timpul, pantera roz, jocul.... și păcatul
de-a fi iubit.

De câte ori duc mâna la inimă, aud răsucindu-se,
într-un vaiet prelung, insomniile atâtor dorinți.

O, de-aș putea să dăruiesc lumii toate duminicile
în care m-am rugat, în care am învins -

De dragul primăverii, voi iubi, din nou, trandafirii,
voi sta în genunchi în fața unui blând răsărit.

*

Între noi, depărtarea, vulturul pleșuv și amintirea
unei cine de taină, visul sublim.

Oricum, ziua mă întâmpină cu aceeași privire lascivă
și nu mai întreabă nimic pe cel vrednic de plâns.

*

Acum, e târziu...

Nu-mi rămâne decât să închid fereastra dintre singura
și inegalabila iubire,

și furtuna anunțată lângă zidurile unui
azil neștiut...

*

Între noi, timpul, corabia neagră, țărmul pustiu
și frigul, ah, frigul din ultima noapte de amor

și prima dimineață - vai... ca un cimitir
înflorit -

*

Și tot mai aproape infernul , și noi tot mai străini.

Când și când, halucinante flăcări, pantere roz și,
posibil,

rostogoliri de arginți, vagi înserări...

30 ianuarie 2019